

Fraknó Katalin:

**Karácsonyi csengők csengenek
Karácsonyi csengők bonganak
Csengők szólnak
csengők zengenek.**

Már amelyik! Ugye? Mert ott van például az olyan csengők, mint ez is, amelyikről ez a mese szól. Mert ez se nem csengett, se nem bongott, se nem zenélt, de még szólni sem tudott. Nem tudott, mert nem volt neki nyelve. Már pedig nyelv nélkül még egy nagy harang sem tud zenélni.

Hogy miért nem volt nyelve? Erre igazából maga a kis csengő sem emlékezett. Lehet így készült még a csengő-gyárban, így nyelv nélkül, de nem mégsem mert csengtek benne dalok. Lehet egyszer egy nagy csilingelésben vesztette el, de az is lehet, hogy letörte valaki, csak úgy rosszaságból. Még ez is lehet. Nem emlékezett rá, és őszintén szólva ennyi idő után, az hogy miért nincs nyelve nem számított, hisz szólni már úgysem tudott!

Talán már el is dobták volna régen, ha nem gurul be egyszer a nagy szekrény alá, jó mélyen, és nem felejtik ott. De ott felejtették. Néha azért meséltek neki a porcicák, meg az elsárgult viráglevelek, hogy milyen az élet odakint, de ezeket időről időre felszippantotta a porszívó. Őt nem, ő maradt, ő nehéz volt a porszívónak. Arra azért néha még emlékezett, hogy annak idején milyen csodás hangja volt, hogy volt olyan, amikor együtt csengett csengettyű testvérkéivel, vagy amikor ő volt az ünnep hívószava. Azok voltak a legszebb időszakok. De most már jó ideje itt kuksol a sötétben a szekrény alatt és ez már így is marad örökre.

- *Ekkora fánk még sosem volt* – harsant fel egy gyermeki hang.
- *Nem is fér be! Mi lesz most?* – aggodalmaskodott az anyuka
- *Nincs pánik! Megoldjuk!* – dörrent az apuka lelkesen – *Csak húzzuk el a szekrényt kicsit balra, és jó is lesz!*

Fény villant! Szinte vakította a csengettyűt!

- *Nahát! Csengő! Nézzétek!* – apró kis kezek fogták be és szorítva becézgették, tisztogatták. – *De szép fényes!*
- *Ez mikor eshetett ide?* – mélázott az anyuka.
- *Mutassátok csak! Á! Nem jó! Nem szól! El kell dobnia!* – szólt az apuka!
- *Nem szól? Milyen kár! Pedig helyes kis csengő! De hát nincs nyelve!* – fogta meg az anyuka is.
- *Azért mert nincs nyelve attól ez még csengő, attól ez még szól! Várjatok!* – hallotta a csengőnk a gyermeki hangot és valamiért hevesebben kezdett dobogni pici csengettyű-szíve.
- *Nézzétek!* – jött vissza a gyerek egy kiskanállal a kezében, és fogta a kanalat és lágyan megütötte vele a kiscsengőt kívülről.

A kis csengő pedig hihetetlen boldogsággal szinte szárnyalva adta ki csengő-hangját! Nem is csengőnek, haragnak képzelte és érezte most magát!

Hisz tényleg szól!

Ismét zeng, és bong, és cseng! Milyen mámorító! És nem kellett más hozzá, mint valaki, aki meg tudja őt szólaltatni. Valaki, aki érti őt még nyelv nélkül is, aki úgy zenél rajta, mint senki más! Akinek a kezében ismét dalra fakadhat a szíve. És a kis csengő csengett-bongott-zengett.

A család mosolyogva hallgatta csengését.

- *Idén ezzel hívjuk az ünnepet!* – szólta az anya.
- *Jaj, de jó lesz anyukám!* – örült a gyermek – *És ez lesz a legszebb karácsonyi csengő szó! Addig majd én vigyázok rá!*
- *Hogy mi mindnet találhat az ember egy-egy rejtett zugban, sötét sarokban* – mondta az apuka – *Keressünk még máshol is?* – kérdezte aztán.
- *Hozom a porszívót.* – csattant fel máris anya, de a szeme szikrázóan mosolygott.
- *Jövök én is!* – így a gyerek, és folytatódott a karácsonyi készülődés!

A csengő pedig, az a csengő, aki eddig néma volt, ott ült most fent a polcon és ragyogva nézte és várta az estét, hogy majd az ő szava hívhassa ünnepre a családot! Mert megtalálták, mert megszólaltatták, mert kell! És nincs ennél mámorítóbb dolog a világon. És pont erről szól ez az ünnep, hogy megtaláltunk, hogy szóra nyílhatunk, hogy vagyunk, és hogy kellünk!